DE TIJGER

Redactie:
Maj. M. F. A. Brok,
1e Lt. M. J. O. Branse.
Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk.

Weekblad van De Tijger-Brigade

NO. 54

Secretariaat en Administratie:
DIENST WELFARE
Tel. Smg. 220

ZATERDAG 3 MEI 1947.

OPLAAG 7500

3 Mei — 5 Mei.

Twee datums, twee hoogtijdagen, die echter nauw bijeen horen, onafscheidelijk zijn, omdat zonder de doden, die we op 3 Mei herdenken, de bevrijding op 5 Mei niet zou kunnen worden gevierd.

Op 3 Mei gedenkt Nederland allen die vielen in den strijd, in den kortstondigen oorlog in Mei '40 en in de lange jaren van ondergronds verzet, in den openlijken strijd aan de Maas, de Grebbe, den Afsluitdijk en de vliegvelden, in den verbeten donkeren kamp met de Grüne en de S. D. Wij herdenken hen, die vielen door den kogel op het slagveld en hen die werden geëxecuteerd of doodgemarteld en doodgehongerd in de kampen. Deze dag moet een dag van bezinning zijn op het totale offer van zovele mannen, vrouwen, jongens en meisjes, vooral van het ondergronds verzet, die immers nog meer riskeerden dan de soldaat op het slagveld. Was het maar alleen het leven, dat ze waagden; vaak ging er zoveel vooraf, dat de dood een zegen leek. Zij zijn de glorieuse voorgangers van het nieuwe Nederlandse leger, dat in zijn O.V.W. bataljons nog zovele dapperen uit hun rijen telt. Zij hebben de smaad van slapte en lamlendigheid, die het Nederlandse volk op zich voelde drukken na de snelle nederlaag in 1940, uitgewist en hun bleke monden verkondigen, dat Nederland het oude Nederland nog is uit de roemrijkste tijden onzer voorvaderen.

Door hun werk kon de bevrijding volgen, die wij op 5 Mei herdenken. O, die wondere dagen, toen de druk van 's vijands zware hand opeens was weggenomen en soldaten als vrienden kwamen en niet meer als sadistische kwelgeesten. Wondere dagen, toen we weer konden zeggen, wat we dachten, toen we hen, die om brood riepen, weer konden voeden. De droombeelden, waarmee wij ons in de donkerste dagen op de been hadden gehouden, werden waar.....

Helaas voor korten tijd slechts en daarna is het bevrijde Nederland begonnen zichzelf weer te knechten onder de zelfzucht en het eigenbelang, een tyrannie, die erger is dan die der moffen. Mogen daarom op dien bevrijdingsdag de doden dicht bij ons zijn, opdat wij ons aan hun onbaatzuchtige strijd voor het „vaderland-zonder-meer" kunnen spiegelen en sterken. Laten wij hun devies tot het onze maken, wij, de jeugd, die straks naar het vaderland terug zullen keren. Laten wij daar werken en zwoegen voor de werkelijke vrijheid zonder partijzucht en eigenbelang, vrijheid, die het welzijn beoogt, lichamelijk en geestelijk, van allen die geleden hebben vijf lange jaren tussen de Grebbeslag en de jubelende intocht der bondgenoten.

M.B.

Kranslegging door Kol. D. R. A. van Langen

Gebed om bevrijding.

I
(1945)

Heer, laat niet eind'loos ons kastijden,
Wil van de vijand ons bevrijden.
Hij slaat 's lands beste zonen neer,
Hij rooft der vrouwen naam en eer.

Zwaar smart ons 't leven in de boeien,
Van hen wier macht nog schijnt te groeien;
Zij kennen geen gena, geen recht;
En maken vrijen tot hun knecht.

Heer, geef ons vrijheid, geef ons brood,
Bewaar ans voor de hongerdood.
Red onze kinderen, red ons land,
Waar rokend stad en dorp verbrandt.

II
(1947)

Heer, Gij hebt ons gebed verhoord,
De horden van de bruut verstoord.
Wij kregen vrijheid uit Uw hand,
In ons geschonden vaderland.

Maar, Heer, wij moeten het belijden,
Wij wisten ons niet te bevrijden,
Van zelfzucht, van de donkere haat,
Van rustloos woelend'eigenbaat.

Bevrijd ons hart van duist're machten,
Die recht en vrijheid wreed verkrachten.
Brengt Gij ons door Uw LIEFDE en leiding,
Naar de hoogste toppen der BEVRIJDING.

S. de Vries
O.-II-6 R. I.

Daar werd iets groots verricht.

Op 20 April is het een jaar geleden, dat we te Semarang aan land stapten; vol van idealen. Wat zou het land ons brengen? Zou er veel beschadigd zijn? Hoe zou de burgerbevolking ons ontvangen? Al deze vragen bestormden ons toen we over de reling hingen en het nabije landschap met op den achtergrond zijn hoge bergen bekeken.

De gehele morgen wachtten we reeds op ontscheping — gepakt en gezakt. 's Middags kwam de verlossende roep: Verzamelen aan bakboord! Daar stonden we met heel ons hebben en houden. We gingen echter nog niet van boord. Geduld is een schone zaak en zeker in ons militaire leven, waar wachten nu eenmaal een van die kleine perikelen is. Maar aan alles komt een eind, zo ook aan het wachten en tenslotte kropen we langs de touwladder naar beneden op de L.C.T. Ontzettend heet was het langs de romp van de Boissevain. En even gingen onze gedachten terug naar de goede tijd, die we aan boord van de Boissevain hadden gehad. Zonnebaden, prima eten en drinken, cigaretten in overvloed en ijskoud bier.

En nu stonden we op de L.C.T. en wachtten en wachtten nogmaals. De ijzeren platen schroeiden door onze kistjes heen en de hitte drukte van alle kanten. We ondervonden wat Koperen Ploert betekende.

Als haringen in een ton stonden we opgepropt. „Als nou de artillerie maar niet begint!", zei er een, „Die hebben ze niet eens!" zei een ander Later bleek, dat „ze" die wel degelijk hadden! We vertrokken. Steeds kleiner werd de afstand tussen ons en het land, en de Mariniers op de Bois-

(vervolg pag. 2)

© R. Marnette

(vervolg van pag. 1).

sevain wierpen ons een laatste groet toe. Steeds dichter naderden we het land en we vroegen ons af, of we rustig zouden landen, of zouden we misschien beschoten worden. We namen onze geweren ter hand en alhoewel officieel geen munitie was uitgereikt, had ieder wel voor zich gezorgd. Safety first!

Verbrokkelde en gedeeltelijk in elkaar gezakte kademuren, scheepsrompen op stelling, verwoestte huizen en gebouwen: dat was onze eerste indruk van Semarang. In auto's gingen we naar onze kampementen. Verlaten straten, waar de toko's dichtgespijkerd waren, vervallen pasars, leeggeplunderde woningen, armoedige kamponghuisjes. Erg opwekkend was de eerste aanblik niet. De inheemse bevolking begroette ons eerst schuchter, later met meer durf.

We zagen de eerste stumpers, nauwelijks gekleed, ondervoed en uitgeteerd. We deelden cigaretten uit, we gaven voedsel, voorzover we dat zelf hadden. Ondanks de propaganda in Nederland raakten we al spoedig overtuigd, dat dringende hulp hier noodzakelijk was. En toen kwamen we aan onze kwartieren. Hier stonden de Stoottroepen op wacht. We hoorden al spoedig zware verhalen over verrichtte krijgsverrichtingen en moedig en heldhaftig optreden. Toen we een maand in Semarang waren, wisten wij ze nog gekruider te vertellen!

En zo werden we in 't begin wel wat minachtend bekeken en voor bange broekjes etc. uitgemaakt, maar och alles went en nu voelen wij ons niet alleen één met de Tijgerbrigade, maar zijn er ook trots op, dat we erbij behoren. En sterke verhalen horen we niet meer, althans we lopen er niet meer in.

Zo ging de tijd voorbij en spoedig kregen wij onze eerste vuurdoop. We betreurden onze eerste slachtoffers en wisten wat oorlog was. Offers moesten gebracht worden, maar de offers zijn niet tevergeefs geweest. De krachtsinspanning was soms wel wat te groot, maar je zette de tanden maar op elkaar en.... het ging.

Nu is het een jaar later. Veel is er veranderd. Onze uitrusting is beter geworden — we zijn gehard en gestaald en doen zelfstandig ons werk. Semarang leeft op. Nu geen verlaten straten meer, maar een intens verkeer, gezellige toko's, drukke pasars en een steeds meer oplevend zakenleven. En wij Amsterdams bataljon zijn blijde, dat we hiertoe een steentje hebben mogen bijdragen en zijn verheugd, dat we tot de grote Tijgerfamilie mogen behoren. En we mogen gerust met trots verklaren: Daar werd iets groots verricht.

L.G. Ostcie II-7 R.I.

(Van redactiewege ingekort).

Spot niet met spoken.

Er zijn werkelijk meer dingen tussen hemel en aarde dan wij dromen. We mogen ze dan al niet gezien hebben, laten we er niet mee spotten. De ongrijpbare wereld der bovenaardse geesten voelt zich zeer gegrepen door spot der aardelingen en aarzelt niet op haar wijze de strijd met de spotter aan te binden. En vechten wij niet een eerlijker strijd met iemand die wij zien als hij er is dan met iemand die wij niet zien, ook al is hij er en is hij er toch eigenlijk weer niet terwijl wij hem zien. Het is zo moeilijk Uw houding tegenover een dergelijk dubbelzinnig optreden te bepalen.

Ik voel me dan ook gedrongen, U te wijzen op de gevaren van de sceptische houding, waartoe Uw jonge onervarenheid U tegenover deze astrale machten mocht verleiden, door U de geschiedenis van Gregor O'Suffy te verhalen, die mij — en ook hemzelf — van het ongeloof genas.

Kent U Gregor O'Suffy? Ik ook niet. Ik kan dus rustig zijn geschiedenis vertellen zonder dat het mijn persoonlijke relaties met hem schaadt of U gelegenheid zoudt geven hem pijnlijke vragen te stellen.

O, zeker, ik begrijp Uw verontwaardiging, dat ik thans weer een Engelsman in Uw midden breng. Vergeef mij, ook ik had gaarne anders gewild, doch het is nodig voor de taak die ik mij gesteld heb, nl. Uw bekering.

Want een Engelsman jaagt. Dat doet hij op een Engels kasteel. En ieder Engels kasteel heeft een spook, waardoor het beroemd is, een spook, dat steeds de familie reeds eeuwen trouw dient: het heeft trouwens tot de familie behoord voor het vermoord en spook werd. Wanneer zo'n kasteel geen spook bezit, is het òf niet Engels, òf géén kasteel, of het spook is geen gentleman.

Daar U Gregor O'Suffy evenmin kent als ik, zie ik ervan af zijn persoon te beschrijven, behalve dat ik er de aandacht op moet vestigen dat hij mank is. Dit laatste is zeer belangrijk, want het is de oorzaak, of beter nog de prijs van zijn — en mijn — bekering.

En verder verklap ik alleen nog dat hij een uitmuntend schutter en een hartstochtelijk jager is. Zelden mist zijn schot, hetzij een ree, een eend, een hond of een jachtopziender. Op alle jachtpartijen was hij dan ook een graaggeziene gast. En nu geviel het, dat een dezer jachtpartijen aanleiding werd tot de bekering van Gregor O'Suffy, die bekend stond als een scepticus, een spotter die zich reeds vaak in de hoogste mate oneerbiedig had uitgelaten over de feodale familiespoken op de buitens van zijn jachtvrienden.

Diegenen onder U, die enkele weken in een trainingskamp in Engeland hebben doorgebracht zullen hun kennissen ongetwijfeld de meest verlokkende verhalen hebben opgehangen van de geneugten van het Engelse buitenleven en de week-ends, doorgebracht op oude Engelse kastelen. Mijn fantasie is zeker minder groot dan de hunne, zodat ik voor een beschrijving van zulke partijen verwijs naar genoemde deskundigen; U moet ze er zeker eens naar vragen. Het noodlot wilde nu dat bij die bewuste partij de gastheer ontijdig tot de ontdekking kwam dat er teveel gasten waren, of, hoffelijker gezegd, dat er te weinig logeerkamers waren om aan zijn gastvrijheid te voldoen. Goede raad was duur, doch na enig combineren kon ieder gehuisvest worden..... op een na, tenzij deze ene bereid was, gebruik te maken van de steeds gemeden kamer van het kasteel, de kamer, de spookkamer, waar het familiespook verscheen sinds die fatale dag, eeuwen her, waarop een der stamvaders van de familie door zijn beide zoons op afschuwelijke wijze was omgebracht, nadat deze hem eerst de vingers halverwege hadden afgehakt. Het verloop laat zich raden. Wie anders dan Gregor O'Suffy, de scepticus, de spotter, kon deze kamer betrekken, onbevreesd, bereid alles onder het oog te zien en alleen in staat het prestige van het spook voor eeuwig te schande te maken. Het moet gezegd worden, tot zijn eer, zonder blikken of blozen aanvaardde hij de uitdaging en redde daarmede de gastheer uit de pijnlijke situatie.

En nu ieder weer verlicht kon ademen, werd de avond zeer, zeer geanimeerd. U kent zo de gezellige kring waarin ieder zijn verhaal doet. En bij een goed verhaal hoort een goed glas en bij een sterk verhaal een sterk glas. En de verhalen waren vele en sterke. Kortom de avond was goed en tevreden trachtten de gasten met zo min mogelijk omwegen hun spookvrije kamers te bereiken.

En zo lag Gregor voornoemd dan op de spookkamer, in een groot bed, op de vier hoeken waarvan gedraaide eikenhouten zuilen omhoog rezen tot waar zij een met gordijnen behangen baldakijn schraagden. Hij draaide onrustig heen en weer en kon de slaap niet vatten. Niet dat hij bang was, o neen, het eenige spook waarvan hij het bestaan erkende, was zijn schoonmoeder en die was nog niet vermoord zodat hij haar verschijning op dit spookuur nog niet tegemoet behoefde te zien.

Hij lag dus te liggen en wachtte. Stil en sereen was de nacht, geen geluid verstoorde de plechtige stilte behalve het dreunende bonzen in zijn hoofd, zwaar en onontkoombaar als de dreunende stappen waarmede de kater van de volgende dag in aantocht was. Weer wentelde hij zich op zijn rug en staarde naar het baldakijn boven zijn hoofd, dat zachtjes scheen te wiegen en nu eens rechts, dan weer links boven hem scheen te hangen.

Langzaam kroop een bleek manestraaltje naar binnen en begon zijn trage wandeling over de rand van het bed. Een dorpsklok liet twaalf galmende slagen horen twaalf mokerslagen in het al zo gepijnigde hoofd van den armen Gregor. Hij hief het hoofd iets op om het bonzen wat te laten bedaren en .....

En daar wás het!

In het twijfelachtig licht van 't manestraaltje aan het voeteneind van het bed wás het! Het spook! Het scheen zich achter het voeteneind te bevinden en slechts tien korte vingertjes kwamen boven de houten rand uit, die zich bewogen; nu eens hoger kwamen, dan weer lager, soms weer even verdwenen om kort daarop weer zichtbaar te worden, zonder enig geluid, zich slechts bewegend in een beklemmende stilte, in een bewegen waarvan de zin niet duidelijk was, was het het doel op zichzelf? Was het een voorspel tot andere, onheilspellender verschijningen? Dreigend en waarschuwend scheen een vingerstomp zich op te heffen, een mene teken voor den vermetele, die geen ander spook wenste te erkennen dan zijn schoonmoeder! Met een ruk zat Gregor overeind en staarde naar het bovennatuurlijk verschijnsel. Maar even plotseling waren de vingertjes verdwenen, slechts vraag en mysterie achterlatend, voor wie hun bestaan wilde doorgronden.

Gregor O'Suffy bleef in zittende honding wachten, maar niets gebeurde. Langzaam en gerustgesteld liet hij zich weer achterover zakken en ziet! zo had hij zich behaaglijk uitgestrekt of de spookvingertjes verschenen weer boven de rand. Gregor O'Suffy bedacht zich niet langer. Met de snelheid van een tijger was hij overeind gesprongen en loerde over het voeteneind. Niets! Geen spookvingers meer te zien en geen aanduiding dat zij er ooit waren geweest.

Gregor zuchtte, schudde het hoofd. Dan pakte hij zijn revolver en legde hem naast zich op het hoofdkussen, kroop wat rillerig van de nachtkou onder de dekens, strekte zich, en..... daar waren ze weer, onhoorbaar zich bewegend, één weer waarschuwend omhoog gericht tot den spotter als een laatste dreiging.

Maar nu vond ook O'Suffy de tijd gekomen voor een laatste waarschuwing.

„Kom te voorschijn, of ik schiet", commandeerde zijn stem door de nachtelijke stilte, terwijl hij zonder zich verder te bewegen de revolver in de hand nam, steeds de vingertjes nauwlettend in het oog houdend.

Deze schenen zich te bedenken. Even bewegen zij zich zenuwachtig, kromden zich en strekten zich dan weer. Vijf ervan verdwenen, doch werden even later weer zichtbaar. Maar verder gebeurde er niets.

„Ik tel tot drie", kondigde O' Suffy aan. De vingertjes kregen even een zenuwtrekking, doch reageerden verder niet. Hij richtte nu de revolver op de onverklaarbare verschijning, spande de trekker.....

„Eèn..... twee..... drie!!! telde hij.

Toen viel het schot.

Ik zei U al, dat Gregor O'Suffy, zelfs al was hij dronken, een vast schutter was.

Sinds die dag loopt hij dan ook mank.

En gelooft aan spoken!

F. K.

DRAAGT OOK GIJ UW STEENTJE BIJ

BRIEVEN UIT NEDERLAND

Beste neef Piet,

Assik geweten haai, hoe fijn varen is op zoo'n groote schuit, dan haai ik 't allaank eerder gedaan. Wat 'n water, wat 'n water. Daar is al de regen bij ons in Nederland niks bij. 't Is toch wel 'n sensatie, as ge ons kleine landje aan d'n horezont ziet verdwijnen en de kusten alsmaar kleiner ziet worren. En dan dè vertrek. Dès iets om nooit te vergeten. Twee van die kleine bootjes trokken ons de haven uit en op de kaai stingen alsmaar menschen te zwaaien net zoolaank dèt 't stippen wieren. En dan die sluizen daar in IJmuiden. Wèt 'n machtige dingen zijn dè. Die Nederlanders zijn toch wel knappe koppen, daar hoefde ze nie veur uit 't buitenlaand te laten kommen. Trouwes anders haai de engelsche regeering die lui van ons ok nie gevraagd om de overstroomingen bij hullie tegen te houwen.

En zoo zitten we dan op d'n oceaan. Lucht en water en water en lucht. Zeemeeuwen en zeemeeuwen. En in 't water springen af en toe visschen op. 't Is net of ze kommen kijken, wèt d'r nouw weer veur 'n raar ding over hullie terrein heenenkomt. En 'nen zeehond hèk ok gezien. En 'nen snor astie had. As Hitler zonnen snor haai gehad, dan hadt ie d'n oorlog vast gewonnen. En 't weer valt best mee. 't Is nou nog wel 'n bietje koud, want as zon schuit op volle kracht aan 't varen is, dan scheptie veul weind. Affijn dè witte zelf. Mar de zon schijnt en de zee is heel kalm. Aan de kust waren d'r veul meer golven dan nou middenop.

En wat 'n leven op zon boot. Daar hedde d'n godsganschelijken dag nouw niks aanders te doen dan mar lui in 'nen dekstoel te gaan liggen en mar praten en breien. Dè leste doei ik wel nie, want ik heb gin wol bij me en d'r zijn zonnen hoop aardige menschen aan boord, die telkens 'n praatje mee me kommen maken, dèk d'r ok nie d'n tijd veur zouw hebben. En dè komt omdèk aan de kapteinstafel zit. Dè schijnt de veurnaamste plaats op zon boot te zijn. 't Is 'n zaal, waar die van de herremenie van bij ons wel drie keer in kan. En sjiek! Nouw ik kwam binnen en daar kwam zonnen stoewerd, ge wit wel mee z'n wit jaske mee veul goud d'rop naar me toe en zin: „Wilt U me maar volgen, Mevrouw". Nou ik achter 'm aan. Ik vuulde me uurst wel 'n bietje verlegen, want d'r zaten d'r al 'nen hoop binnen en die keken mij van onder tot boven aan of ik wel 'n wereldwonder waar. En toen kwam ik dan aan de tafel, waar de kaptein zat. Ik kreeg 'n hand van 'm, die ik 'm sebiet weer terug gaf en gong zitten. „Ziezoo, Tante Kee", zin-ie „dès nouw oew vaste plaats, zoolaank as we hier aan boord zijn. Want ge bent m'nen eeregast. Nouw, Piet, ik vuulde me groeien. En ik keek de zaal 'ns rond en zullie zaten mar te kijken. Ik vroeg aan de kaptein (mee dè Tante Kee heet-ie m'n hart gestolen) of die menschen dochten dèk iets van hullie aan had, dè ze me zoo zaten te begluren, mar hij zin, dèk me daar mar niks van aan most trekken, want dèt dè zuivere belaankstelling van die menschen waar. Nouw en toen gaf ie mijn 'n kaart, waarop sting wèt we allemaal te eten kregen. Nouw ik kon d'r niks van lezen as't leste en dè waar fruit. Ik vroeg 'm of ik daarop uit most zuuken, waant d'r stingen wel 'n stuk of vijf gerechten op. Welnee zeet-ie, dè krijgde allemaal. Nouw, zin ik dan motte mijn uurst mar 'ns vertellen, wèt dè allemaal is, want dè raar taaltje verstaai ik nie. Toen bleek 't fransch te zijn. Mar 't smakte toch allemaal op z'n hollandsch en om eerlijk te zijn: 't leeken wel 'n bruilofstdinee! En 't meeste verwonderde me waar ze dèt toch allemaal vandaan hadden, want as ge zoo ziet wè ge bij ons op de bonnen krijgt en wèt de rest, die ge eten wilt, op de zwarte mert kost, dan is 't mijn 'n raadsel, hoe ze't veur mekaar krijgen. En versche gruuntes en eieren en weet ik veur wèt allemaal nog meer. Nouw toen heet de kaptein mijn uitgeleet, hoe dè allemaal gong en dèt dè allemaal uit koelkasten kwam, die ze aan boord hadden en hij heet mijn beloofd, dèt ie mijn dè allemaal nog wel 'ns zouw laten zien. Nouw daar ben ik erg benieuwd naar. Net zoo benieuwd as naar de deviezen nota van minister Lieveling. Die kwam net af, toen ik thuis vertrok. En deur de radio hier heurde ik d'r ok een en ander over. Dieë mensch heet ok 't lolligste baantje nie. En veural tegeswoordig, nouw de heele boel in 't honderd lopt deur al die mislukte of uitgestelde conferenties. En 't vertrouwen ister hillemaal uit. Dr is niks as hebzucht en eigenbelang overgebleven. Ze kennen vandaag aan d'n dag mar eenen regel en dè is: houdt wè ge hèt en vat wè ge krijgen kunt. En verders is het ik en nog 'ns ik. En om niks vuulen ze d'r eigen op d'r teentjes getrapt en zoo gauw ze mar iets meer zijn dan 'n ander en mar even 'n veer van d'r lippen kunnen blazen, dan zetten ze 'n hooge borst op en denken ze minstens dictatortje te kunnen speulen. As ge hier zoo op de groote zee zit, dan vuulde eigenlijk pas goed hoe klein of de mensch toch is en dan verwonderde oew eigen, waar ge toch al die eigenwaan en eigendunk op hèt gedaan. En waar ge't lef vandaan haalt om oewen evenmensch te koeieneeren. Piet m'n blaaike is vol en assik aan't fillesefeeren gaai, dan is't end nog nie te overzien.

Houdoe haaks. Veul groeten en omhelst deur oew.

Tante Kee.

BRIEVEN VAN JAN TIPPEL

Lieve Suze, liefste Poes

ik lig nog altijd in het hospitaal en voorloopig zal dat nog wel zoo blijven omreden asdat het gemakkelijker is hierin te komen as hieruit. Het lijkent wel assoffewe betalende petienten bennen. Maar ze zorgen goed voor ons en asseze eens een keer vergeten om ons bed op te maken, dan komt er altijd nog wel een dame op bezoek, die dat doet.

Het eten is ook nog steeds goed, maar wat of ze mijn geven is niet veel bizonders. Ik zou je teminste aanraaien om tegen asdat ik thuis kom maar alles wat of op sjem of suiker lijkent de deur uit te doen, anders zou ik in staat wezen om het uit te maken. Ik eet hier namelijk de hele dag niks anders as boterammen met sjem, stroop, suiker en pisangen.

Wil je wel gelooven asdat ik terugverlang naar het vogeltjeszaad bij de compie en die heerlijke geurige klapperolie en de kernetbief? Hoe kennen de jonges daar zoo op kankeren? Verders is het iedere middag puree met appelemoes. Daar knap je zoo echt van op, hé? Maar puree krijgen we tegeswoordig trouwes allemaal, want ze hebben weer een nieuw soort aarpels uitgevonden. Eerst was het aarpels zonder water en nouw is het water zonder aarpels. Das de vooruitgang van de techniek. Jullie zitten netuurlijk nog steeds op zijn ouwerwetsch aarpel voor aarpel te wasschen en te schillen en te kijken of ze bloemig bennen of niet en of het afkokers bennen of niet. Van die last bennen wij af, wij koken tegeswoordig aarpels net as jullie pap koken en zoo bennen we van al die onzin van bloemig en niet bloemig af. En nouw vooral met die nieuwe aarpels, waar jullie onderdehand aan toe bennen, en waar je een voor een die vellen moet aftrekken. Wat een getob!

Ik zal je eens vertellen hoe of het hier iedere dag gaat, teminste in de week, want op Zon- en feestdagen bennen we niet ziek.

Nouw dan 'smorreges asset nog donker is komt er een zuster met een mannebroek aan en die grijpt je hand om te kijken ofdat je nog leeft of niet. Dat ken ze aan de pols voelen. Astie nog klopt, krijg je een thermometer om de koorsen op te nemen en dan ken je weer gaan slapen. Effen later voel je ineens een pik in je vinger en dan moet er weer bloed vloeien. Andere morges staanen ze ineens voor je met een lepel en zeggen: „hier is uw engelsch zout". En dan ken je zeggen, asdat je geen engelsch zout lust, maar dat helpt niet. Misselijk zal je worren. Dan ga je weer leggen totdat ze de klamboe open doen en dan ken je gaan wasschen, aster water is. Dan komt de dokter en zegt, asdat je nog een weekje langer moet blijven. Dan komt de pap en de boterammen met suiker, sjem en pisangen. Dan voel je je eiges zoo flauw, asdat je een uur gaat slapen en dan komt heerlijke vette soep, maar niet voor mijn. Ik mag hem alleen ruiken. Soms komen ze tusschendoor met versche melk, maar ook niet voor mijn of met sjokela ook niet voor mijn. Het doet je anders echt goed as je ziet hoe lekker of de anderen dat vinden. Ik snap anders niet waarom of ze wel twintig keer moeten zeggen „hé, wat lekker" en dan mijn aankijken. Dan komt echter de puree alweer en ben je ver genoeg om een dutje te doen. Dan komt het bezoek en ken je tegen ieder afzonderlijk uitleggen wat of je hebt. Er bennen ook bezoekers, die zelf in het hospitaal hebben gelegen en je vertellen van naalden van vijftig centimeter lang, die ze in je rug duwen en asdat dat met jouw ook wel zal gebeuren en hoe zeer of dat doet. Nadat ze je zoo hebben opgekikkerd gaan ze een borrel drinken en nazi-goering eten en ik brood met as boven. Dan komen ze weer aan de pols voelen of je de nacht nog zal kennen halen en dan is het onderdehand tijd om het licht uit te doen en met de slaap te gaan worstelen.

Liefste Poeske je ziet asdat het een mooi leven is hier in het hospitaal en je ken je voorstellen asdat ik nog lang niet weg wil. Ik zie, asdat ik de brief al weer vol heb en nouw heb ik nog honderd andere dingen te schrijven, maar die moeten dan maar wachten tot de vollegende week. Assik dan teminste schrijf, want vanaf 1 Mei moeten we in de nieuwe spelling schrijven en die kan ik niet. En ik zouw niet graag met de pelisie in aanraking komen, omdat ik te rejaal ben met de a's of de e's.

Een ding moet ik nog gauw vertellen en dat is van dat varken van laast. Ik hoorde vanmiddag asdat ze het „verzopen" hadden. Nouw daar vind ik een varken altijd nog te goed voor.

Verders heb ik de uitvoering van II-7 gemist. Ze bennen bij ons in de cantine geweest en de jonges zeeën asdat het een mooie revue was, waarbij ze flink hadden kennen lachen. Netuurlijk moesten zij het weer over ons koperwerk hebben. Kennen wij het helpen, asdat zij alles hebben ingeleverd?

En nouw Suzeke moet ik gauw ophouwen. Dalijk komen ze de koorsen weer opmeten en dan moet ik eerst nog effen tot rust komen, want anders voelen ze de hartkloppings nog, die ik altijd krijg op het eind van mijn brief vanweges de honderdduizend zoenen van hem, die zich noemt

je

Jan.

Soldaat eerste klasse
der Infanterie

VOOR HET FONDS ILLEGALE WERKERS

I. B. S. - Wedstrijden

Als vervolg op de Buitensport- en Schietwedstrijden worden verder nog de volgende wedstrijden uitgeschreven:

I. *Een OPSTEL wedstrijd* waarvoor de volgende regels gelden:
   a. de deelnemer kiest één der volgende onderwerpen.
      Gedachten in de Stelling.
      Mijn eerste indruk van de Tropen.
      Toekomstgedachten.
      Ik houd van Holland.
      Thuisvaart.
      De Klamboe.
      Moed en Vertrouwen.
   b. de lengte van het Opstel bedraagt ten hoogste 300 woorden.
   c. het Opstel mag niet met potlood geschreven worden, en het vel moet slechts éénzijdig beschreven zijn.
   d. taal- en leestekenfouten worden niet beoordeeld.
   e. de inzending geschiedt vóór 31 Mei 1947 in een gesloten enveloppe gericht aan: Bijkantoor Dienst Welfare Midden-Java, terwijl in de linker bovenhoek het woord: OPSTEL vermeld moet zijn.
   f. het Opstel mag alleen getekend worden met een schuilnaam, terwijl in een 2e enveloppe eveneens gericht aan het Bijkantoor, met op de adres-zijde in de linker bovenhoek 't woord OPSTEL, een briefje wordt gesloten met: schuilnaam, ware naam en onderdeel van den inzender.

II. *TEKEN- en SCHILDER* wedstrijd.
   a. deelnemers aan deze wedstrijd hebben een keuze uit een der volgende onderwerpen en een vrije tekening.
   b. Onderwerpen.
      Natuurstudie van een stadsgezicht van Semarang en Omstreken
      Stilleven.
      Portret of Groep
      Portret karikatuur
      Humoristische tekening of tekening van een militaire actie.
   c. De tekeningen worden gesigneerd met een schuilnaam en voor 31 Mei '47 verpakt ingezonden aan Bijkantoor Dienst Welfare Midden-Java, vergezeld van een enveloppe met het adres van het kantoor en de schuilnaam van inzonder, terwijl in de enveloppe een briefje wordt gesloten met de schuilnaam, de ware naam en het onderdeel van den inzender.

III. *FOTO- wedstrijd.*
   a. waarbij een keuze gemaakt moet worden uit:
      Een natuur-studie
      Stilleven
      Portret
      Groepsfoto
      Actie foto

Als enige voorwaarde geldt dat de foto genomen moet zijn in Semarang, terwijl de wijze van inzending geheel is als voor de Tekenwedstrijd. Op de achterzijde van de foto, indien mogelijk de technische details, datum van opname en voorstelling, benevens schuilnaam inzender.

CABARET-wedstrijd.

Hiervoor zijn onderstaande regels vastgesteld:

a) Ieder onderdeel speelt een vrij nummer en een keuze uit een aantal verplichte nummers, waarvan alleen de titel wordt gegeven, doch de uitwerking overgelaten aan het onderdeel, met dien verstande, dat de schets niet langer dan 5 minuten mag duren.
b) er mogen geen eisen gesteld worden aan decors en slechts weinig attributen worden gevraagd.

Als gegeven onderwerpen kan bijvoorbeeld dienen:

Op compiesrapport	Gie geleuft dat
Op ziekenrapport	Het aanzoek
De krijgsraad	In de kampong

De namen van de deelnemers worden onderdeelsgewijs met vermelding van titel van verplicht en vrij nummer en attributen vóór 20 Mei a.s. opgegeven aan het kantoor van de Dienst Welfare.

De wedstrijden zullen worden gespeeld in het Royal theater. Het publiek treedt als jury op.

VARIETE-wedstrijd.

De deelneming hieraan staat open voor groepen en afzonderlijke personen.

Iedere vorm van varieté is toegestaan:

muziek door bands en afzonderlijke personen, sneltekenen, pantomine, zang, declamatie, dansen enz. enz.

De duur van ieder nummer is ook hier 5 minuten.

Deelnemers melden zich met vermelding van aantal personen en soort nummer en verdere gegevens vóór 20 Mei a.s. bij het kantoor van de Dienst Welfare.

Ook deze wedstrijden worden in het Royal theater gespeeld.

Als ik weer thuis ben . . . . . .

Als ik weer thuis ben, na twee jaar Over-Zeesche-tropen-tijd
Mijn uniform moet gaan ruilen voor een burgerbroek vol narigheid
Mijn Jeep of Peep moet achterlaten en kaartjes kopen voor de tram
Mijn Nasi-Goreng-maag zich aan moet passen bij de tarwe-boterham
Als ik dan weer moet gaan eten, van een doodgewoon wit stenen bord
Weet ik zeker, dat het somtijds, nog wel eens even hommeles wordt.

Als ik weer thuis ben en mijn vrouw vraag om de orders voor de dag
Mijn kinderen rechts laat richten, voor men het ontbijt beginnen mag
Mijn kamermuren vol plak met consignes voor de wacht
Mijn buurman probeer te intresseren voor een latrine boven de gracht
Als ik mijn schoonmoeder uit haar bed sleur, voor een onverwachts appèl
Weet ik niet, wat men zal denken, maar iets raars, geloof ik wel.

Als ik weer thuis ben en mijn nood klaag over ringworm en rode hond
En mijn vrouw belt om de veearts, omdat ze me niet goed verstond
Mijn hengelstok gebruik als bamboe en aan ieder eind een mandje hang
En dan op blote voeten naar de passar voor het dagelijks makanan
Als ik de baby haast laat stikken in een mepacrine-pil
Weet ik zeker, dat de familie niet zal begrijpen wat ik eingenlijk wil.

Als ik weer thuis ben, na twee jaar Over-Zeesche-tropen-tijd
Mijn uniform moet gaan ruilen voor een burgerbroek vol narigheid
Als ik dan alles, van buiten de kazerne ben verleerd
En alles uit moet komen, wat ik hierboven heb gefantaseerd
Dan schrijf ik den Minister van Oorlog een verzoekje, heel beleefd
In de hoop, dat hij me bij de nieuwe Divisie, nog een heel klein
kansje geeft . . . . . .

Sergeant - Hooydonk
4 - II - 6 R. I.

II - 7 R.I. Lacht — II - 7 R. I. Vlagt!

Zo vierden onze Amsterdamse wapenbroeders hun éénjarig bestaan. Amsterdam, waar elke Nederlander trots op is en waar elke Nederlander zich thuis voelt. Omdat de echte Mokummer alle eigenschappen heeft, welke de Nederlander eigen zijn en omdat Amsterdam nu eenmaal het „gezelligste dorp" is. De Brabander is gemoedelijk en gastvrij, de Limburger gul en geestig en de rest van Nederland is nuchter, las ik eens in een dagblad. (Het was een dagblad van boven de Moerdijk, dus het kwam niet uit de koker van „beneden de kali" zooals dat hier heet!) Maar de schrijver had een uitzondering moeten maken voor Amsterdam, want dat heeft al die eigenschappen.

En dat bleek uit de viering van hun éénjarig bestaan. Het cabaret, dat opgevoerd werd, bevatte allerlei en het was jammer, dat het Amsterdamse instrument bij uitstek het pierement, ontbrak. Dan was het ideaal geweest. Sketches, zangnummers en grappen wisselden elkaar vlot af en wat me het meeste trof, was de echt Amsterdamse inslag. Zeker, het haperde hier en daar, maar het waren ook geen beroepsartisten en..... wat erbij kwam: een Indo-meisje is nu eenmaal geen „joufele Amsterdamse griet"!

In elk geval de spelers verdienen een complimentje voor hun werk en we hopen, dat een volgende maal het dienstrooster hen in staat zal stellen meer tijd aan repetities en voorbereiding te geven. Dan zal de uitvoering er baat bij hebben.

II-7 R.I. proficiat en succes verder!

J. v. A.

Waardering

In Semarang vond ik veel lief en leed
Maar één ding, dat ik niet vergeet:
Een huisje, waar ik werd opgenomen
Als was er een oude vriend gekomen.

De uren, die ik daar heb gesleten,
Zal ik heus niet gauw vergeten.
De gastvrijheid, die zo gul werd gegeven,
Blijft me bij mijn gehele leven.

Sld G. Hoogendijk
2-II-7 R.I.

Het is het uurtje vóór het diner. Het gezellig, knus onderonsje, waar het edele vocht van Schiedam zo'n grote rol in speelt.

En waar het gesprek evenredig is aan het aantal grote en kleine glaasjes. (De grote met aer-ijs).

Je praat eerst over politiek (oer-vervelend), dan over huiselijke aangelegenheden (chronique scandaleuse), tot je tenslotte beseft, dat je voor de gezelligheid bij elkaar zit.

„Vertel eens een mop" zegt Adriaan.

„Veel te warm" zegt Olivier en roept: „Djongos, tiga laki!"

„Aer-ijs" zeg ik.

„Moet dat een mop verbeelden?" vraagt Adriaan.

„Neen" zeg ik „dorst!"

Op dat moment passeert onze buurvrouw. Als één man rijzen we op en maken een keurige reverence.

„Goedenavond Heren" en met een vriendelijk, lief knikje gaat zij voorbij.

Het is even stil.

„Och ja" zucht Adriaan.

„Zoiets" zucht Olivier.

Ik zucht niet, denk alleen maar. Het leven is toch al gecompliceerd genoeg.

„Jullie wilden een mop horen? vraag ik." Luister. Op het Plein in den Haag passeert een soldaat eerste klasse een generaal. En de E.K. passeert zonder groeten. De generaal dondert hem toe: „He, kun jij niet groeten?"

De soldaat mompelt, zeer verbouwereerd iets van: „Heppu niet gesien".

Er volgt een strafpredicatie. In de verte naderen twee gewone soldaten. Opeens trekt de e.k.er, die de hele toornige preek deemoedig over zijn hoofd heeft laten heengaan, zeer ondisciplinair de generaal aan zijn mouw en zegt: „Generaal, laat ons doorlopen. Het is zo'n gek gezicht voor gewone soldaten als kaderleden verschil van mening hebben!"

J. v. A.

Geboren:
CORNELIA MARIA
dochter van:
Kpl. J. van der Made
en
Tan Liang Nio.
Semarang, Elisabethziekenhuis 21 April 1947.

MASMAN & STROINK SMG.